

Boros Imre: Jegybank és szuverenitás (2.)

2016 május 07. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A jegybank még a rendszerváltás előtt felépítette a leendő kereskedelmi bankok külföldi tulajdonú konkurenciáját...

Írásom előző részében összefoglaltam a megváltozott jegybanki mentalitás lényegét. A száznyolcvan fokok fordulatával tulajdonképpen nem történt más, mint az, hogy az állami felségjogok (szuverenitás) pénzforgalmi jogosítványai visszakérültek a Magyar Nemzeti Bankhoz azáltal, hogy sikerült az inflációt megállítani, a kamatokat az egekbe való reális szintre hozni, s a forintot hazai érdekek szerint megkördíteni.

Ezzel a helyzettel – az unortodoxnak elkeresztelt gazdaságpolitika jegybanki olvasatával – mára már a külföld is láthatóan megbékélt, kielégítő új alkunak tartja. Erről tanúskodik az IMF legutóbbi, hazánkról szóló éves jelentése is, amely elismeri, hogy sikerült tartóssá tenni a gazdasági növekedést és egyben az egyensúlyt is.

Elismeri azt is, hogy ez az állapot fenntarthatóvá vált, szemben a harmincéves álságos dilemmával, miszerint vagy növekszik a gazdaság, vagy egyensúlyban van. (Miért ne jött volna létre rendre a deficit, ha a növekedés hasznát mindig kiszippantották az országból?) Az új helyzettel való megbékélést tanúsítja a hazánk iránti javuló befektetői érdeklődés is.

A nálunk működő külföldi gazdasági szereplők, nagy cégek, bankok a jelenlegi helyzetben is megtalálják a számításukat, ehhez nem kell az őket korábban kritika nélkül kiszolgáló lakájhadsereg lihegése.

Szóval nincs szükség a szolgálatra, de már nem járnak a juttatások sem, oda a fényezés a nyugati médiában, és oda van bizony annak az ezerszeres nagyítású hazai visszhangja is. Nincs ajánlat havi tízezer dollárokban vagy euróiban mérhető szakértősködéssre sem, sőt nevesincs egyetemeken sem lehet villogni.

Rendkívüli a fájdalom, ami csak úgy orvosolható, ha valahogy ismét szolgálatba helyezik magukat, ha ezt a jegybanki felépítményt valahogy lerombolják. Erre szolgál a jól bevált kettős mérce, a kettős beszéd és bizonyos létfontosságú kérdések vakmerő elhallgatása.

Milyen érdekes, hogy sem a szerintük ortodox (1990 és 2013 közötti), sem az unortodox (2013-tól napjainkig) jegybanki működéssel kapcsolatban nem teszik fel a legfontosabb kérdést: milyen hasznok és károk keletkeztek a jegybanki működés során? Az ok az elhallgatásra felettébb prózai, ugyanis a válasz elrettentően kiábrándító r észükre, így marad a mély kussolás.

Az ortodoxnak mondott jegybank nemzetgazdasági veszteségek sorát okozta, az unortodox rendszerben pedig csak hasznokról és azok felhasználásáról lehet beszélni. Minket viszont nem tart attól vissza semmi, hogy számításba vegyünk néhány ortodox banki „vívmányt” (nagyon bűnös választék):

1. A jegybank még a rendszerváltás előtt felépítette a leendő kereskedelmi bankok külföldi tulajdonú konkurenciáját. Azokat tőkével és bennfentes, milliókat érő információkkal látta el. A rendszerváltás után ugyanazok vitték tovább az ügyeket, akik ezt így kiépítették.
2. Az új hazai kereskedelmi bankokat 1987-ben tőke helyett veszteségekkel pumpálták tele. A tőkét később az államnak kellett pótolnia.
3. A feltételezett bankokat messze áron alul adták el a kiválasztott bankoknak, verseny nélküli, monopolista banki piacot hoztak létre, amelyben a hazai betétes és a hiteligénylő mindenhol ugyanazt kapta, tehát a mára már polgárjogot nyert kifejezéssel élve: szívott.
4. A számviteli alapelvek mellőzésével az ortodox jegybank 1997-ig dédelgette felhalmozott veszteségeit, amelyeket az állam adósságaként zúdított a költségvetésre.

Az ortodox banki vívmányok nélkül ma vígan élhetnénk államadósság nélkül. A mai kritikusok ezeket a tételeket akkor sem, azóta sem kifogásolták, és ma is hallgatnak róluk, ami érthető, hiszen nem a kárvallott, hanem a haszonélvező oldalon álltak. Belekezdtek viszont egy, a mai jegybank vagyonszerzését ócsároló bohózatba. Eleve tagadják, hogy a jegybanknak lehet vagyona, pedig miért ne lehetne. Más jegybankoknak is van bűven, hiszen magánbankként kezdték, és a hasznukat a saját döntésük szerint befektették. Így tett az 1924-ben alapított Magyar Nemzeti Bank is.

Vásárolt ingatlanokat, szociális célokat szolgáló intézményeket hozott létre, sőt mi több, haszna egy részét

dolgozói nyugdíjalapjába forgatta, s az alapot maga kezelte. Ebből szinte minden átment a kommunizmus éveiben is.

Ortodox-Surányi volt az, aki mindent jobbra vert, bölcsédét, óvodát, iskolát, üdülteket. Senki ortodox lélek nem kérdezte, hogy miért, és főként azt nem, hogy mennyiért, és kik voltak a kedvezményezettek. Nem történt manapság sem más, mint hogy a megkeresett pénzből újra vagyont képez a jegybank, nagyon értékes vagyont. Beleértve az alapítványokat.

Rögvalóság, hogy ezek az alapítványok a tőkét nem költik, csak a tőkék hozamából gazdálkodhatnak, mégis azt hazudják, illetve azt a látszatot keltik egyesek, hogy a sok milliárdot elosztogatták a haveroknak. Bajuk van az alapítványi célokkal is, főként az oktatásiakkal. Hoppon maradt professzoroktól átvett hamis szövegeket hirdetnek arról, hogy mindez így, ahogyan most működik (főként a doktori iskola) – nem is törvényes. Törvényes ugyanis csak az lehet, ami az ország nézeteit hirdeti.

Nem számít, hogy mit tartalmaznak a valós keretek, az engedélyek. Törvények. Jogszabályok. Ők kifogásolják azt a módot is, ahogy az alapítványok a rájuk bízott pénzeket fialtatják, egyébként a lehető legkonzervatívabb, kockázatkerülő módon, de mégis haszonnal. Ha az alapítvány kurátorai befektetési tanácsot kérnek az alapítótól, azt úgy nevesítik, hogy az alapító – s ráadásul egyes szám első személyben maga a bankelnök – diktálja, hogy mit csináljanak.

Talán ortodoxéktól kellene megkérdezni, hogy melyik állampapír hoz szépen, és mellette még a bedőlést sem kell félni? Kinek lehet itt jobb ötlete, mint az alapító jegybanknak? Ki tudna itt felelőssége teljes tudatában jobb tanácsot adni?

Más ötletgazdák legfeljebb olyasmit ajánlhatnak, amitől ők maguk vagy üzlettársaik az adott pillanatban nagyon meg akarnak szabadulni. Ilyesmire volt és lesz is még rengeteg példa, és nem is csak Magyarországon.

A kritika színvonala akkor ér le a békáig – és addig is, ami a béka alatt van –, amikor a tőzsdéi megbízások végrehajtóinál is a részrehajlást, és nem a biztonságot keresik. Máris elfelejtik a közelmúlt brókerbotrányainak nagy tanulságát, hogy a csúdbe ment cégek vidáman össze tudták keverni az ügyfelek pénzét (amit nyomtalanul elsikkasztottak) a sajátjukkal. S tehették ezt kedvükre az olyan szabályok miatt, amelyeket a rendszerbe éppen a kritizáló ortodoxok iktattak be. Így okoztak milliárdos károkat az ügyfeleknek.

A kiválasztás alapja tehát a bizalom volt, ami mások mellett esetleg még a jegybankelnök unokaöccsének is kijárhat.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
